

Mál nr. 435/2016**M og
og váttryggingafélagið V vegna ábyrgðartryggingar bifreiðarinnar X.****Ágreiningur um tjónsfjárhæð vegna áreksturs 31. ágúst 2016.****Gögn.**

Málskot málskotsaðila, móttakið 29.12.2016, ásamt fylgiskjölum og bréfi lögmanns M dags. 24.1.2017 og tölvupósti viðskiptavinar M dags. sama dag.

Bréf V, dags. 23.1.2017, ásamt afriti af dómum Hæstaréttar í málum nr. 262/1981 og 107/2009.

Málsatvik.

Bifreið í eigu bifreiðaumboðsins M varð fyrir tjóni þegar bifreiðinni X var ekið á hana, mannlausa og kyrrstæða, við Ryðvörn Þórðar á Funahöfða í Reykjavík. X var þá bifreið sem átti að afhenda til viðskiptavinar M eftir að hún hafði verið ryðvarin. Gert var við skemmdir á bifreið M og greiddar voru bætur vegna viðgerðar af hálfu V. Tjónsatvikið leiddi hins vegar til þess að viðskiptavinur M féll frá kaupnum og pantaði nýja bifreið hjá M. Bið var eftir þeirri bifreið og fékk umræddur viðskiptavinur hana ekki afhenta fyrr en í janúar 2017. M telur að tjón hans felist annars vegar í verðyrnun sem hafi orðið á bifreiðinni þrátt fyrir viðgerð og þess kostnaðar sem M hafi lagt út við að útvega þeim viðskiptavini sem hafði ætlað að festa kaup á aðra bifreið til afnota, á meðan hún beið eftir nýrri bifreið.

M telur að fjárhagslegt tjón hans sé sannað vegna verðyrnunar og að sú verðyrnun sé sennileg afleiðing árekstursins. M vísar til verðmats löggilts bifreiðasala máli sínu til stuðnings og bendir á að því mati hafi ekki verið hnekk. Einnig vísar M til þess að það að hafa ekki getað afhent bifreið til viðskiptavinar og að bið hafi verið eftir nýrri sambærilegri bifreið hafi leitt til þess að greiða hafi þurft fyrir afnot viðskiptavinarins af annarri bifreið á meðan. Það sé einnig sennileg afleiðing árekstursins þar sem sá viðskiptavinur hafi verið búinn að selja þá bifreið sem hann átti áður.

V segir í bréfi sínu til úrskurðarnefndar dags. 23. janúar 2017 að það veiti ekki heimild fyrir því að úrskurðað verði um bótafjárhæðir í málinu, sbr. 2. mgr. 3. gr. samþykktu nefndarinnar og kemur sú yfirlýsing fram bæði þar sem fjallað er um kröfu M um skaðabætur sem byggjast á verðyrnun og kostnaði vegna afnotamissis viðskiptavinar M. V gerir þó einnig efnislega grein fyrir mótmælum sínum vegna framkominnar kröfu í bréfi sínu, en ekki er ástæða til þess að tilgreina þau sérstaklega fyrr en leyst verður úr því hvort nefndin getur tekið efnislega afstöðu til málsins.

Álit.

Í 2. mgr. 3. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd í váttryggingamálum, sbr. auglýsingu í B-deild Stjórnartíðinda nr. 1090/2005, kemur fram að nefndin úrskurði ekki um bótafjárhæðir nema með samþykki allra málsaðila. Ljóst er af gögnum málsins að ágreiningur er um hvort V eigi að greiða skaðabætur til M vegna verðyrnunar og kostnaðar sem M kveðst hafa lagt út vegna afnota viðskiptavinar af bifreið. Getur slíkur ágreiningur ekki verið annað en ágreiningur um bótafjárhæð sem skal greiða skv. almennum reglum skaðabótaréttar. Þar sem V lýsir því sérstaklega yfir í bréfi sínu til nefndarinnar að félagið samþykki ekki að nefndin fjalli um bótafjárhæðir er ekki hægt að líta svo á að samþykki liggi fyrir í skilningi umræddrar 2. mgr. 3. gr. samþykktu nefndarinnar. Þannig brestur nefndina heimild til að fjalla um slíkan ágreining og verður því að vísa málinu frá.

Óháð þessari niðurstöðu telur nefndin nauðsynlegt að geta þess sérstaklega að gögn málsins bera með sér að í höfnunarbrefi V dags. 21. nóvember 2016 til M sé sérstaklega tekið fram að hægt sé að skjóta málinu til úrskurðarnefndar í váttryggingamálum. Þó það sé í sama bréfi sagt að málskot sé háð reglum nefndarinnar verður það talið skjóta skökku við að V bendi M á umræddan málskotsmöguleika þegar félagið hafnar því svo að nefndin fjalli um ágreining um bótafjárhæð í þessu máli. Ekki verður séð annað en að það hafi verið ljóst frá upphafi, varðandi þann hluta kröfu M sem laut að bótum fyrir verðyrnun og útlagðan kostnað, að ekki væri um að ræða annað en ágreining um bótafjárhæð. Sérstaklega þegar litið er til þess að M gerir ekki kröfu vegna eigin afnotamissis bifreiðarinnar heldur vegna tjóns sem bifreiðarumboðið telur sig hafa orðið fyrir vegna

láns/leigu á bifreið til viðskiptavinarins sem ætlaði að festa kaup á bifreiðinni. Þessi athugasemd breytir þó ekki niðurstöðu nefndarinnar um frávísun með vísan til 2. mgr. 3. gr. samþykktá.

Niðurstaða.

Málinu er vísað frá úrskurðarnefnd í váttryggingamálum.

Reykjavík, 14. febrúar 2017.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.